

Hạ Vũ

Đi tìm chốn bình yên

Chương I

Mưa, hoa hồng và tigôn

Dành tặng chị gái!

Năm hai mươi hai tuổi, tôi gặp anh lần đầu, trong một chiều mưa. Tôi đứng núp vào trong hiên nhà, tránh những hạt nước hắt vào người. Qua ô cửa sổ, tôi đã nhìn thấy anh. Những ngón tay anh lướt nhẹ trên phím đàn. Trời vẫn mưa, tiếng đàn kia réo rắt, ngọt ngào! Tôi không nhớ đó là bản nhạc gì, chỉ biết lúc đó mình rất xúc động. Vì tiếng đàn...vì những ngón tay tài hoa kia... hay vì chủ nhân của chúng? Những tiếng đàn cuối cùng ngân lên rồi chợt trầm lại, thật nhẹ. Tôi đứng đấy, quên cả những hạt mưa lạnh buốt. Anh quay lại nhìn tôi, thoáng ngạc nhiên rồi cười, một nụ cười tư lự. Anh không đẹp trai nhưng đôi mắt sâu, cái nhìn xa xăm, khiến bất kì ai cũng phải ngơ ngẩn. Tôi có cảm giác cái lạnh như bắt đầu ngấm từ gan bàn chân lên đến tận con tim. Chúng tôi quen nhau từ đấy, đơn giản!

Anh là giáo viên dạy Piano, tôi học Kinh tế. Lãng mạn và khô khan, chắc thế? Anh thích hoa hồng, tôi bảo, loài hoa ấy dễ héo tàn lắm, em không thích chuyện chúng mình như thế. Lần ấy, anh nhìn tôi rất lâu, ngổ ngàng và chút xao xuyến. Tôi cười hỏi, sao anh lại nhìn em như thế? Anh quàng tay qua ôm lấy tôi, giọng nói thật nhẹ, vì lần đầu anh thấy em lãng mạn vậy. Thật ra, tôi lãng mạn từ lâu rồi, từ ngày giọng nói của anh thoảng qua tai tôi. Như tiếng dương cầm ngày mưa vậy.

Anh sống với bà nội trong một căn nhà nhỏ. Thứ quý giá nhất là chiếc pianô cha anh để lại. Bà anh ốm nặng, vay tiền chạy chữa thuốc men tốn kém nhưng rồi cũng không qua khỏi. Trong ngôi nhà ấy, chỉ còn bóng một người hắt lên tường. Lẻ loi quá, anh đã nói với tôi như vậy. Ngày tôi gặp anh bên cây đàn dương cầm cũng là ngày thi hài bà được đưa ra nghĩa trang. Anh vẫn bảo, có lẽ bà đem em đến cho anh. Tôi không nói gì nhưng ngày mưa ấy, tôi đã biết mình vĩnh viễn... không thể thoát khỏi người con trai này.

Tôi và anh kết hôn. Không nển không hoa, không có chiếc soarê trắng tinh bông bênh. Chỉ có anh và tôi cùng tờ giấy đăng kí. Anh bán nhà, bán cả cây đàn piano, trả hết nợ nần của gia đình. Anh đã dắt tôi đi, rời khỏi mảnh đất phồn hoa này. Ngày đi theo anh cũng là ngày chúng tôi chính thức trở thành vợ chồng. Cho đến tận giờ, tôi vẫn không quên cái tát tai của mẹ. Rát và nóng bỏng! Tôi không khóc, ngồi im nghe những lời mắng nhiếc của cha mẹ. Họ vốn không thích anh, không thích một người chỉ biết đánh piano. Cuối cùng, tôi vẫn để lại một câu: "Con xin lỗi". Bỏ lại gia đình, bạn bè, bỏ lại mảnh

đất mình đã sinh ra và lớn lên, tôi chọn anh...

Trên chuyến tàu đêm, dưới ánh sáng nhạt nhòe, anh và tôi ngồi cạnh nhau. Im lặng. Anh xiết nhẹ tay tôi, chờ đợi một điều gì đó. Tôi không nói gì, tựa đầu vào thành ghế, nhìn ra ngoài. Con tàu vẫn đi, lắc lư, bỏ lại đằng sau màn đêm, bỏ lại mùi hoa sữa của trời thu Hà Nội. Trong bóng tối ấy, tôi cảm thấy mọi thứ cứ nhòe dần đi. Mơ hồ làm sao! Tàu đi vào đường hầm, một ánh đèn leo lét không thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Những người ngồi gần chúng tôi đang chìm vào giấc ngủ một cách khó nhọc. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt xa xăm, tư lự như ngày mới gặp nhau rồi kéo tôi quay lại. Tôi cảm thấy nụ hôn của anh, ngọt ngào nhưng cũng mặn đắng. Nước mắt của tôi ướt đầm cổ áo anh. Lúc ấy, tôi không hề hối hận.

Chúng tôi đến một thành phố nhỏ, thuê một căn nhà nhỏ mái ngói và bắt đầu một cuộc sống mới. Hai chúng tôi nghĩ mọi thứ rất dễ dàng, gọi ngôi nhà cũ kĩ ấy là chốn bình yên. Anh đã xin được dạy đàn trong cung văn hóa, nhưng tôi thì chưa. Ở cái chốn xa lạ này, chúng tôi không thể nhờ ai giúp đỡ. Tiền lương của anh không cao, cộng thêm một số ít tiền còn dư khi bán nhà, anh và tôi vẫn đủ sống. Tuy nhiên, cứ như thế mãi cũng không ổn. Thấy tôi lo lắng, anh vẫn cười và nói, đừng lo vợ yêu. Đó là một trong những câu nói đơn giản nhưng lại khiến tôi vô cùng xúc động. Có khi đơn giản lại là hạnh phúc.

Anh trồng trước hiên nhà một dàn hoa tigôn. Sắc màu nhàn nhạt của hoa lẫn vào màu ve cũ kĩ của bức tường. Tôi hỏi tại sao anh lại chọn loài hoa này. Anh khẽ ôm tôi vào lòng, giọng nói thật nhẹ, em bảo

hoa hồng dễ héo úa, tigôn thì khác, dễ mọc, lâu tàn, có phải giống anh và em không. Lúc đó, tôi mới biết, tigôn cũng là loài hoa của tình yêu. Tôi hôn lên má anh và mỉm cười. Tình yêu của chúng tôi đậm dần theo màu của hoa tigôn. Phải chăng bình yên là đây!?

Đi tìm chốn bình yên

Chương II Nhành hoa cuối mùa

Cho đến tận lúc những bông hoa tigôn bắt đầu tàn, tôi vẫn chưa tìm được việc. Sống được trên mảnh đất xa lạ này khó hơn tôi nghĩ. Ra đi có nghĩa là bắt đầu mà không có gì.

Tôi phải học cách nấu cơm bằng bếp củi. Những hôm trời mưa, củi ẩm, nhóm bếp mà khói bốc lên cay xè. Lần đầu tiên ấy, lớp cháy dày đến ba phân, món xào lại mặn chát. Chúng tôi ngồi ăn cơm trong sự ngán ngẩm. Nhưng anh vẫn cười và an ủi tôi, không sao đâu vợ yêu. Khoảnh khắc ấy, chỉ đơn giản vậy thôi mà tôi cũng cảm thấy rất hạnh phúc. Tôi luôn tin tình yêu của mình là mãi mãi. Sau này, tôi mới hiểu hai tiếng mãi mãi khó khăn như thế nào.

Hằng ngày, ngoài việc cơm nước, tôi đều đi khắp nơi để tìm việc. Hai mươi tư tuổi, tôi tự cảm thấy mình chín chắn hơn cái thời sinh viên. Dưới cái nắng chói chang, tôi không quản ngại đạp xe đến các công ty. Tôi chấp nhận những khó khăn ấy như một điều tất nhiên, để ở bên anh! Đó là những ngày đầu tiên, buồn có, vui có. Tuy nhiên, bươn chải vì cuộc sống, mọi háo hức trong lòng chúng tôi dần tan biến. Anh đi làm thêm nhiều hơn, cả buổi tối nữa. Về nhà thì mệt mỏi, đi ngủ ngay, có khi không cả ăn cơm. Tôi xót cho người đàn ông mà mình yêu thương...

Cuối cùng thì tôi cũng tìm được việc. Dù lương không cao lắm nhưng lại phù hợp với chuyên môn. Với tôi, vậy là đã đủ. Tuy nhiên, cuộc đời là một dãy những điều mà mình không thể ngờ tới được. Đi làm được hai tuần thì tôi ốm, không ăn được gì, người lại sốt. Kệ cho anh khuyên ngăn, tôi vẫn ngang bướng đi làm. Tôi chỉ nghĩ là cảm

thường thôi, uốn vài viên thuốc sẽ khỏi. Không ngờ, tới công ty lại nôn suốt. Mặt mũi vàng bệch, nôn thốc nôn tháo, như muốn ói ra tất cả mà không được. Một chị cùng phòng kéo tôi ra một góc thì thầm, có phải em mang bầu không, cẩn thận, công ty mà biết được là mất việc ấy. Đến tận lúc ấy, tôi mới nhận ra những khác thường của mình. Tôi ngồi chờ đợi trên ghế, tai như ù đi. Trong người tôi... đang có... một mầm sống mới?

Sau khi tan sở, tôi cũng không nhớ làm sao mình có thể về tới nhà. Loay hoay mãi, tôi mới tra được chìa vào cửa. Những bông hoa tigôn đã tàn gần hết, chỉ còn sót lại một nhánh duy nhất, đang đung đưa trong làn gió. Tôi vẫn chưa biết rằng đây sẽ là lần cuối cùng cây tigôn ấy đơm hoa.

Anh về, mua cho tôi một bịch hoa quả rất to. Tôi chỉ cười, đứng sát lại gần, nhón chân thủ thủ vào tai anh. Khi đó, tôi cảm thấy mình bị bế thốc lên, rất nhanh. Anh hét to sung sướng, thật sao em? Nhìn nụ cười rạng ngời của anh, tôi hiểu rằng nhất định phải giữ được đứa bé trong bụng. Hôm ấy, anh dẫn tôi đi ăn hàng, cười thật dịu dàng, em phải ăn nhiều một chút chứ không gầy quá. Quả thật, sau khi rời khỏi Hà Nội, tôi rất gầy, không biết đã sụt bao nhiêu cân. Những chiếc quần chật nhất cũng trở nên rộng thùng thình. Tuy nhiên, vì anh, thế vẫn chẳng là gì cả. Có lẽ tôi là một kẻ si tình. Dù lí trí trong mọi chuyện nhưng với anh thì không thể. Tôi không biết những cô gái khác khi yêu có vậy không? Anh bảo tôi giống như một con thiêu thân lao vào tình yêu. Tôi ôm anh, hỏi thế anh không yêu em à? Những lúc tôi nhõng nhẽo như thế, anh liền hôn lên mũi tôi, nói rằng, sợ em bị thiệt thôi. Con gái luôn là kẻ mù quáng, dân kinh tế cũng không nằm trong ngoại lệ. Tôi luôn tin rằng, mình yêu anh bao nhiêu sẽ được trả bấy nhiêu. Anh sẽ không bao giờ để tôi thiệt thòi.

Không ngờ, cuộc đời lại giống như một trò chơi vậy!

Đi tìm chốn bình yên

Chương III Bão giông (part 1)

Tôi bắt buộc phải nghỉ việc, không thể nào khác được. Chẳng biết những người phụ nữ khác khi ốm nghén cảm thấy thế nào, tôi gần như nằm trên giường và chỉ biết nôn suốt. Anh săn sóc tôi rất cẩn thận, lo cho tôi từng chút một. Tuy nhiên anh lại phải đi làm suốt, số tiền dư sau khi bán nhà chúng tôi đã tiêu gần hết. Cuộc sống càng ngày càng chật vật hơn. Anh cũng không còn những cử chỉ lãng mạn như khi chúng tôi yêu nhau nữa. Từ khi đến thành phố này và bắt đầu cuộc sống vợ chồng, tôi đã chẳng nhận được hoa vào các dịp lễ. Nhưng không sao, tôi luôn nghĩ tình cảm mới là quan trọng. Chỉ có điều, anh và tôi ít gần gũi hơn, đó mới là điều tôi cảm thấy buồn và dễ tâm nhiều. Có lẽ từ khi mang thai, tôi bắt đầu lo sợ nhiều thứ, từ những tiếng sấm ngày mưa đến việc giao tiếp của anh. Thật ra trong thâm tâm, một pianist điêu luyện như anh luôn muốn mang tiếng đàn của mình đến với nhiều người. Vậy mà tôi chẳng giúp gì cho anh trong việc ấy, ngược lại, vì tôi mà anh đã rời bỏ Hà thành, rời bỏ Nhạc viện để bắt đầu lại tại một thành phố bé tí xíu này. Liệu một ngày nào đó... đúng vậy, tôi luôn lo sợ một ngày nào đó, đây sẽ không còn là chốn bình yên cho anh và tôi. Nhưng nỗi lo sợ ấy đã được cất kín trong lòng, ngày đó, tôi vẫn còn đắm chìm giữa hạnh phúc của mình...

Anh bảo đã xin được chơi đàn trong một quán bar lớn. Khi nghe chính anh nói ra điều này, tôi ngỡ ngàng một lúc rồi tự nhiên cảm thấy khó chịu, không phải vì anh mà vì bản thân. Chỉ vì lo lắng cho tôi mà anh lại phải đi làm cả sáng lẫn tối. Anh không nói gì, chỉ khẽ cười rồi xoa đầu tôi, những ngón tay dài ấy luôn tạo cho tôi một cảm giác an tâm. Về sau này, tôi vẫn luôn nhớ về những lần anh xoa đầu và cái cảm giác kì diệu ấy. Tôi mỉm cười gượng gạo, gấp thức ăn vào bát anh, chần chờ một lúc rồi mới dám hỏi, chủ quán là người như nào. Anh cười thản nhiên, ánh mắt nheo nheo lại như châm chọc, vợ yêu, em đang lo lắng sao? Thỉnh thoảng, tôi lại cảm thấy anh rất ranh mãnh, luôn cố tình trêu đùa, đặc biệt là những khi tôi nói chuyện tử tế. Vậy mà không hiểu sao tôi lại rất thích cá tính ấy của anh. Xì! Đáng ghét, tôi vừa nói vừa quay mặt đi chỗ khác, nguyền anh một cái dỗi hơn. Anh đặt bát cơm xuống. kéo áo tôi, cười cười, thôi cưng, đừng dỗi nữa, hai má phụng phịu nhìn yêu thế. Mặc cho anh nói, tôi buông bát đứng dậy nhưng đã bị anh kéo lại, ôm chặt lấy. Giọng nói trầm trầm của anh nhột nhột bên tai tôi, đừng dỗi nữa,

anh chỉ yêu mỗi vợ thôi mà. Anh ỉ ôi cho đến khi tôi chịu thua thì thôi, chẳng bao giờ tôi có thể giận anh lâu được. Câu chuyện về chủ quán bar bị quên bẵng đi trong nụ hôn ngọt ngào anh dành cho tôi... Anh đi làm từ bảy giờ tối đến mười giờ hơn, những ngày đầu, anh về rất đúng giờ. Anh cười, huyên thuyên về chuyện ở quán bar, mọi người đều đối xử rất tốt, khách hàng lại thích tiếng piano. Nhìn anh vui, tôi cũng cảm thấy vui theo, không có lẽ còn vui hơn. Yêu có lẽ chỉ đơn giản như vậy. Chỉ có điều sau ba bốn tuần thì phải đến mười một giờ hơn anh mới về nhà. Tôi hỏi, anh chỉ cười, vẫn nụ cười dịu dàng nhưng có chút muộn phiền, đợt này quán đông khách, đành chịu thôi em. Ở nhà cả ngày, tôi chẳng có việc gì làm, đâm ra cảm thấy buồn tẻ. Khi qua đợt thai nghén thì mọi việc trở nên dễ dàng hơn nhiều, càng ngày bụng tôi càng to ra, anh cũng về nhà muộn hơn. Có hôm, vừa về đến nhà, anh cũng chẳng chào tôi mà nằm xuống giường ngủ luôn. Trên áo sơ mi của anh thoang thoang mùi rượu vang, dù chỉ rất nhẹ. Tôi cảm thấy buồn buồn nhưng rồi lại tự an ủi, không sao, chỉ vì anh quá mệt mà thôi. Đêm hôm ấy, giấc ngủ đến với tôi khó nhọc hơn bao giờ hết, trong giấc mơ chập chờn bóng dáng của tôi và anh bên cây tigôn trước sân. Sáng hôm sau tỉnh dậy thì anh đã đi, trên bàn chỉ có mảnh giấy anh ghi lại vài lời xin lỗi, và lời hứa hôm nay sẽ mua quà tặng cho tôi. Tôi trở mình trong chăn, tự nhiên cảm thấy vô vị. Quả thật, hôm ấy anh mua tặng tôi một chiếc lắc tay bằng vàng. Điều ấy không khiến tôi vui mà chỉ giật mình. Tại sao anh lấy đâu nhiều tiền thế, tôi hỏi. Anh lại cười bảo, có thêm nhiều khách cho quán nên anh cũng được tăng lương. Rồi anh chẳng ăn cơm chiều, vội vàng đi làm ở quán bar, để lại cho tôi nỗi lo lắng khôn nguôi. Tôi thức chờ cửa anh, đứa bé trong bụng mới sáu tháng, đập mạnh. Tôi cười, xoa xoa bụng. Ngoài cửa sổ, trời lại mưa, những hạt nước rơi tí tách...

Đi tìm chốn bình yên

Chương IV Bão giông (part 2)

Trời nổi bão, bầu trời đen thẫm, những hạt mưa bắt đầu rơi nặng hạt

hơn, những cơn gió thốc mạnh qua khe cửa sổ. Gió đang gào rú... từng hồi. Anh vẫn chưa về. Cái kim đồng hồ vẫn chạy đều, như chẳng biết đến cơn bão đang điên cuồng. Tôi nằm trên giường, mệt mỏi, trằm chằm vào đầu rồi lại ngồi dậy. Đã hai giờ sáng, tôi vẫn chưa ngủ, anh chưa về. Nhà không có điện thoại nên tôi không thể gọi cho anh mà cũng chẳng biết gọi thế nào.

Đứa bé đập mạnh, tôi khẽ cười, con yêu, con cũng lo cho bố sao, sẽ không sao đâu. Tôi trờ mình nằm xuống, ngắm những hạt nước hắt mạnh vào cửa kính. Bầy tháng, tôi và anh sao lại càng xa cách hơn. Nói thế nào đây, tôi cũng chẳng biết, đơn giản chỉ là cảm giác, mà cái đấy thì làm sao có thể giải thích. Anh đi nhiều hơn, có hôm không ăn cơm ở nhà và... đã chẳng còn hôn tôi trước khi đi làm, từ ba tháng nay rồi. Vẫn là cái dáng vẻ gầy gầy dịu dàng đấy, vẫn bàn tay ân cần, sao lại trở nên xa xôi. Hay do lòng người quá tham lam mà ra, một khi đã muốn một lại thêm có thêm. Tiếng sấm đánh rền trời, những tia chớp lóe lên vụt sáng cả màn đêm, tôi giật mình ngồi thu vào một góc. Tự nhiên tôi lại nhớ về Hà Nội, về gia đình, về người mẹ đã sinh ra mình. Có lẽ mẹ cũng từng phải trải qua những ngày thai nghén như tôi. Ba mẹ vất vả, khổ cực suốt hai mươi mấy năm, cuối cùng thì được gì cơ chứ, đứa con duy nhất lại bỏ đi. Mắt hoeen ướn, những giọt nước rơi xuống tay vỡ tan...

Nhưng tôi không có quyền, không thể và không hề hối hận. Tính cách tôi là vậy, một khi đã quyết chuyện gì thì không hề nuối tiếc, kể cả lúc phải nghỉ việc. Đứa bé lại giẫy, nó đã gần chín tháng rồi, sắp đến ngày tôi trở dạ. Anh bảo con trai hãy đặt tên là Quang Huy, nghĩa là tỏa sáng, con gái là An Nhiên, mong cho nó một cuộc sống bình yên. Anh đã dự định sinh con ra sẽ đào tạo ngay từ bé để nó trở thành thần đồng âm nhạc. Khi nghe cái ước vọng ấy của anh, tôi cảm thấy rất buồn cười, chưa gì đã dự tính sẵn rồi. Con người ấy có lẽ yêu âm nhạc hơn hết cả, có khi nào anh yêu nó hơn tôi không? Suy nghĩ nhiều, tôi chìm dần vào giấc ngủ chập chờn, trong mơ thấy anh đứng cười vẫy tay hai mẹ con bên gốc cây tigôn. Đâu đó, vang lên bản nhạc mà tôi đã nghe lần đầu gặp anh, những thanh âm kì diệu của phím dương cầm...

Tờ mờ sáng, khoảng năm rưỡi, tôi tỉnh dậy, cơn bão đã tan, bầu trời vẫn còn vương những áng mây đen. Anh vẫn chưa về, tôi biết, trên giường không hề có hơi ấm của anh. Tôi ngồi dậy, lòng lo lắng, mồ hôi ướn đầm bàn tay. Đã có chuyện gì xảy ra sao, tôi bồn chồn, cơn

bão đã tan, trời cũng không mưa, đáng lẽ anh phải về rồi. Tại sao, tại sao, trong đầu tôi không ngừng vang lên hai tiếng tại sao. Cái đồng hồ cũ kỹ, xỉn màu treo trên tường điểm sáu tiếng, tôi đứng dậy, không thể cứ ngồi mãi đây mà chẳng làm gì cả. Tôi lấy chiếc dù trong suốt mua từ lâu, mở cửa rồi ra ngoài. Gió thổi lạnh lạnh, con đường đen loang loáng những bãi nước đọng. Mưa lay phây, và dàn hoa tigôn xơ xác vài cành cong queo trước hiên nhà, nó chúc xuống đất, gốc bật lên, những chiếc lá nát bươm trên vỉa hè. Cây tigôn anh trồng, cây tigôn cho tình yêu của chúng tôi, giờ đã chết. Tôi run đến nỗi làm rơi cả chiếc khóa cửa trên tay, miệng khô khốc. Rồi rất nhanh, tôi trấn tĩnh lại, là do cơn bão tối qua, chẳng có chuyện gì đâu. Tôi bung dù một cách khó khăn, cố gắng bước thật nhanh trên con đường đầy lá hoa tigôn, ướt nhem nước. Mưa hắt vào mặt hay nước mắt đang hoen ướt, tôi cũng chẳng rõ, chỉ thấy mặn đắng. Con đường ở cái hẻm nhỏ trở nên vắng lặng lạ thường, chỉ có tiếng gió thổi vi vu, tiếng nước mưa rơi tí tách. Và cả tiếng tim tôi đập thành thịch. Đứa bé lại đập, con yêu, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tôi xoa bụng, khẽ vén mái tóc lòa xòa, cười nhẹ, bố rất yêu mẹ con mình, nên con phải ngoan đấy!

Cây tigôn đã chết, còn anh và tôi...?

Đi tìm chốn bình yên

Chương V **Phiêu tuyết**

Tiếng chuông từ nhà thờ mái vòm gần đấy vang lên đủ bầy tiếng, cái thanh âm trầm lắng thường ngày sao tự nhiên trở nên dài một cách kì lạ.

*"Chợt thấy tuyết bay trôi qua
Bay trong những kí ức đau thương
Khiến em nhớ đến anh..."*

Bản nhạc Hoa phát ra từ cái loa cũ kỹ rè rè ở gần cung văn hóa lại càng làm tôi sốt ruột. Chẳng biết tìm anh ở đâu, chẳng biết cả nơi anh làm thêm ca đêm, tôi đành đến cung Văn hóa để hỏi thử. Ông bảo vệ già tốt bụng lật đật chạy đi gọi điện cho mấy người bạn cùng làm với anh. Tôi đứng ngoài cổng, cầm chiếc dù trong suốt, ánh mắt dán chặt vào những hạt mưa lây phây. Rơi xuống rồi vỡ tan...Qua màu trong của chiếc dù, những hạt mưa có chút giống bông tuyết nhỏ phiêu du giữa không trung. Là do chiếc dù hay do âm hưởng ca từ của bản nhạc Hoa. Không, do tôi đang nhớ về anh. Chúng tôi đã bảo, một ngày nào đó, sẽ cùng đi ngắm tuyết rơi. Là thế đấy, anh thích tuyết nhưng đó là anh của ngày xưa. Còn giờ đây, thực tại xa xăm quá, giữa chúng tôi đã có một khoảng cách nào đó. Không biết nữa. Có những điều con người thật ra biết nhưng lại đang cố lừa bịp bản thân.

*"Em lại nhớ đến lúc khi anh và em đang ôm nhau dưới tuyết trắng bay lơ lửng
Để em làm trái tim anh ấm áp và xua tan giá lạnh trong lòng em"*

Tôi theo lời chỉ dẫn của ông bảo vệ, tìm đến quán bar anh chơi đàn ban đêm. Một ngôi nhà ở cuối con dốc với những hàng rào bằng gỗ trắng, cũng ở gần đây thôi. Tôi biết, trên đường vẫn còn nghe thấy giọng hát thanh cao của cô ca sĩ người Hoa nào đó từ cái loa cũ kia. Thỉnh thoảng lại xen vào những tiếng rè. Tôi cười nhạt, sao chương trình ca nhạc buổi sáng lại phát bài này, không hợp chút nào. Đứa bé lại đập, tôi thở hắt ra, dừng lại tựa vào tường nghỉ thoáng chốc. Nó là con anh, lớn lên sẽ giống như anh vậy, chắc chắn thế. Vì anh, phải bảo vệ đứa bé, tôi xoa xoa bụng rồi nhẹ nhàng đi tiếp.

Mưa gần như tạnh hẳn, bầu trời quang đãng, xen lẫn những đám mây bông bênh, giống như tóc anh vậy. Đợt này, tôi càng ngày càng trở nên nhạy cảm hơn, bất kỳ điều gì cũng dễ dàng liên tưởng đến anh. Cả cái dáng cao gầy của người đàn ông đang đứng chào tạm biệt vợ trong ngôi nhà với hàng rào bằng gỗ trắng kia cũng vậy. Họ

hạnh phúc thế đấy. Nhưng...không, là anh, là anh thật, đôi môi tôi run run. Ánh mắt ấy, bờ vai rộng vững chãi ấy và nụ cười ấy, là anh. Sao lại thế, người anh cười chào không phải là tôi, người anh nhìn cũng không phải là tôi. Người đàn ông được gọi là chồng tôi cúi xuống, hôn lên môi cô gái với mái tóc quăn màu hung. Cô ấy không phải là tôi. Vợ anh đang đứng ở đây với chiếc dù trong suốt kia mà. Tôi đang đứng ở đây, nhìn anh...hôn một người khác.

Chiếc dù rơi xuống mặt đất ẩm ướt, một tiếng động khô khốc! Cái tay nắm bằng nhựa trong đã rạn nứt, vài mảnh nhỏ lăn lóc trên mặt đường. Anh quay lại, ánh mắt thảng thốt. Ánh mắt của ai thảng thốt, anh hay tôi!? Hay của người phụ nữ với mái tóc nâu kia. Tôi quay lưng bỏ chạy, tại sao phải bỏ chạy, tôi không biết. Chỉ cần rời khỏi đây ngay lập tức. Tôi nghe thấy giọng anh ở đằng sau, lòng bùng cái gì đó không rõ. Vẫn trầm ấm như thuở nào, chỉ có điều tôi không muốn nghe. Không muốn, một chút nào.

“Két”

Mọi chuyện xảy ra nhanh quá, lướt qua, chỉ trong một khoảnh khắc thôi.

Chiếc xe ô tô dừng lại, gần ngay sát mặt tôi. Mặt đường trơn ẩm, đôi chân mất đà, đó là những gì tôi kịp cảm nhận được. Và những điều tiếp theo đó là nền đất lạnh đầy xác lá rụng ướt nhẹp. Có cái gì đó rỉ ra dưới váy tôi, một cái gì đó ẩm ẩm, trơn trơn. Là máu, đúng vậy, là máu của tôi. Đứa bé, tôi phải giữ bằng được đứa bé. Chỉ cần giữ được đứa con trong bụng, anh và tôi sẽ lại như xưa, vĩnh viễn không thể xa rời. Trong cái giây phút ấy, tôi chỉ có thể nghĩ được như thế. Và cũng chỉ muốn nghĩ có thế.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân vội vã của anh. Bóng anh gần hơn, nhưng đôi khi lại thấp thoáng mờ ảo, tưởng như không thật. Khoảng cách giữa hai chúng tôi đang dần ngắn lại. Hình như những ngón tay dài ấy đang chạm vào bờ vai tôi. Anh ở gần ngay đây. Nhưng giọng nói của anh sao mà xa xăm quá...

"Cơn gió lạnh thổi qua khiến em tỉnh giấc... nhận ra ở bên anh là một giấc mơ

Giống như đang đứng dưới những giọt lệ tuyết khiến màn đêm...cô độc thêm lạnh giá..."

Những câu hát cuối cùng bị ngắt quãng bởi thanh âm rè rè của chiếc loa. Rồi dần dần, tắt hẳn. Con dốc thoáng chốc im lặng, sững sờ. Chiếc dù nằm bơ vơ trên mặt đường, cái màu trong suốt đã lem luốc vài vết bẩn. Mưa lại rơi!

*A/N: Trong chapter này có sử dụng bản dịch ca từ bài nhạc Hoa "Phiêu tuyết" của Mars19902004
Tôi xin chân thành cảm ơn sự giúp đỡ của ss.*

Đi tìm chốn bình yên

Chương VI Thực tại

Trong ký ức của tôi ngày hôm ấy, chỉ còn lưu lại những sắc màu chen lẫn nhau một cách tạp nham. Những điều tưởng chừng như không quên được với bất cứ ai nhưng lại trở nên mờ ảo hơn bao giờ hết với tôi. Nặng tình, lụy tình, khờ dại, ngu si, người muốn chửi như nào cũng được. Kể vì tình như em liệu có mấy ai, anh đã từng bảo tôi như thế từ cái hồi xa xưa lắm, mà không, thật ra cũng chẳng xa lắm, từ hồi chúng tôi bắt đầu yêu nhau. Chỉ có điều so với thực tại giờ đây thì đúng là xa rồi, đã bấy năm trôi qua. Tôi cầm cái khăn mặt vừa nhúng nước chậm chạp bước vào trong nhà, bàn tay giờ đã chẳng còn mềm mại của người con gái nữa. Chưa hết xuân, nhưng lòng người cũng chẳng còn xuân nữa, có lẽ vì thế nên thân thể, xác thịt cứ dần chai cứng đi. Tôi ngồi xuống, lau mặt cho thằng bé đang nằm trên giường, mắt nó lơ đãng, ngơ ngác, lúc nào chả ngơ ngác thế. Tay quơ quào, cái miệng há hốc, chờ gì vậy, tôi không biết. Cái thế giới của riêng nó mà, ngón tay gầy guộc, còi cọc ấy giữ chặt lấy gấu áo của tôi, mân mê. Tôi gạt tay thằng bé ra, đứng dậy kéo chăn đắp lên ngực cho nó. Mồm nó vẫn mở, nước dãi vừa lau xong lại bắt đầu chảy. Chán ngán, tôi vắt chiếc khăn lên vai, dựng chiếc gối lại cho

ngay ngắn rồi ra ngoài. Ánh mắt đen sâu của thằng bé năm tuổi khiến tôi nhớ đến anh. Giống mà cũng chẳng giống, dù sao nó cũng là con anh. Mà có thật nó là con anh hay không, chẳng biết được nữa? Thằng bé nhìn đời bằng cái đôi mắt ngờ nghệch kia, của riêng một kẻ bại não. Còn anh, người đàn ông tôi đem lòng yêu thương ấy đối với cuộc đời bằng những mộng tưởng của người nghệ sĩ. Nhưng dù sao nó cũng là con anh...

Tôi hay ngồi lặng im ngoài hiên ngắm mưa rơi, từng hạt phiêu du giữa trời rồi cũng rơi xuống đất, vỡ tan. Không bao giờ có thể lành lại được nữa, mưa mà. Nhưng anh và tôi không phải hạt mưa đó. Cứ tin vậy rồi tôi còn lại được gì, không biết, hay giả vờ không biết. Tôi đúng là kẻ khờ, cứ chờ đợi mãi, chờ một bóng người gần năm năm. Ngày xưa có Tô Thị chờ chồng, nàng chắc còn hạnh phúc chán khi người mình yêu chắc chắn còn nhớ đến mình. Tôi thì sao, anh bây giờ ở đâu, có nhớ đến người chờ anh không. Trách người sao, không có tư cách để trách, tôi biết thế, cứ chấp nhận đi. Có bao giờ nghe đến người chẳng phải phụ nữ càng không phải là con gái không, là tôi đây. Buồn cười thật, nghĩ thế là tôi cười, nhặt thếch vô vị. Nụ cười nhặt hay cuộc đời này vốn nhặt với người chẳng bao giờ có thể sinh con được nữa. Tôi không đùa, nếu có đùa chắc là bác sĩ đùa. Sau vụ tai nạn năm xưa, những gì tôi nhận được là một đứa bé sinh thiếu tháng, ốm yếu có triệu chứng của bại não và vĩnh viễn mất đi khả năng làm mẹ. Buồn cười thế đó. Vài người khách tạt vào cửa hàng tạp hóa bé tí của tôi mua mấy món đồ rồi lại đi. Thịnh thoảng có một vài ông nói đôi ba câu đùa đẩy gùi đó, những lúc như thế tôi chỉ cười. Từ khi anh đi, tôi duy trì cuộc sống chật vật bằng cái đồng hồ lớn được bày bán trên một cái sạp nhỏ với cái biển bằng bìa các tông ghi hai chữ hoa lá "Tạp hóa". Thế đấy, sống cũng đâu phải là khó khăn nếu không có đứa trẻ bị bại não nằm sau tấm rèm màu nâu sòng kia. Tiền thuốc bao nhiêu cũng không đủ, tôi không nhớ mình đã xoay sở ra sao để chống chọi lại với những sự ồn ào, mệt mỏi vậy. Bây giờ cũng thế, có khác mấy đâu. Chưa một đêm được ngủ yên, thịnh thoảng thằng bé lại lên cơn động kinh, khóc lóc, gào thét, ném đồ... Cái của nợ ấy.

Dù sao nó cũng là con anh, tôi lắm bầm, giống như một kiểu tự kỷ ám thị quá. Chắc vậy, để nhắc nhở mình phải chăm sóc cho cái đứa bé ấy, có thể một ngày nào đó, anh sẽ quay về vì nó. Dù có chết, tôi

chắc cũng chỉ là một con thiêu thân lao vào lửa tình. Tôi hay ôm cái quá khứ đầy bi ai ấy vào lòng, ngẫm nghĩ, khi đó mấy tờ giấy trong tay đều bị vò nhàu nát hết. Con đàn bà đó, tôi nguyên rửa nó. Con đàn bà đã tìm đến tôi, mắng chửi tôi và đòi đưa anh đi. Vô dụng, nó chửi tôi như thế, có cách nào để phản ứng sao, không thể. Tôi thua kém, tôi dường như đã mất hết tất cả, ngoại trừ thằng bé cũng bị chửi là vô dụng và phiến toái kia. Anh có còn coi tôi là gì không, chưa bao giờ tôi dám hỏi thằng chồng mình câu ấy. Từ ngày tôi xuất viện, anh lặng lẽ làm những việc cần làm, rồi lại đi. Tại sao mọi chuyện lại như thế, tôi không biết nữa. Nửa năm, anh chẳng bao giờ đụng vào tôi nữa, không còn hứng thú với cái thân xác tàn phai. Cái gì nó cũng quá nhanh, hay do tôi ngờ nghệch chưa kịp thích ứng. Tài năng của anh bắt đầu được để ý đến, là nhờ cô ta, tôi biết. Anh không thích bị người khác biết đến cái gia đình này, tôi biết. Gia đình gì cơ chứ, chó má, anh say rượu và chửi thề. Trong cái men say hay trong tâm tưởng anh, điều ấy tôi không biết. Đó là lần đầu tiên tôi thấy anh uống rượu, chửi bới. Và cũng là lần cuối cùng. Hôm ấy mưa rất to, mưa đến nỗi những ký ức về nó cứ nhạt nhòa, có lẽ vì màn mưa trắng xóa ấy. Cái mái ngói bị đột, mưa rơi từng hạt lạnh xuống nền đất, thấm cả lên vai áo anh. Tôi bế đứa bé, nó mới được sáu tháng, gào khóc vì sấm sét, cào cào những đồ vật xung quanh mình. Anh vẫn ngồi trên nền đất lạnh, còn mặc nguyên bộ đồ diễn uống từng chén rượu, chửi bới. Tôi không thể cho anh bất cứ điều gì, nhưng cô ta có thể...

Mưa, trong ký ức của tôi thường chỉ có mưa, dù mưa buồn hay vui. Anh đi tìm một chốn bình yên cho mình. Thoát khỏi đứa bé thỉnh thoảng lại lên cơn động kinh, thoát khỏi một người phụ nữ không ra phụ nữ. Bình yên của anh là cô gái với mái tóc ngắn, là những tiếng vỗ tay rộn ràng, là ánh đèn giữa sân khấu thính phòng. Còn tôi...?

Đi tìm chốn bình yên

Chương VII **Khoảng lặng**

Dấu hỏi lặng vào thính không...

Đứa bé nằm rên nhỏ bên trong, tôi đứng lên, thoát khỏi những suy tưởng cũ kỹ luôn ám ảnh mình. Cất tấm biển bằng cái bìa các tông vàng vào, tôi cài thanh gỗ chặn cửa. Tôi đi vào trong bếp, trên cái bếp than, nồi cháo đang sôi liu riu, múc một bát rồi lẳng lặng bê ra, thằng bé đang ốm, sốt. Đợt này thuốc thang cẩn thận, nó cũng không lên cơn động kinh nữa, nhưng đêm lại không chịu ngủ, cứ nằm mắt ngó lên trần nhà và rên rỉ vài tiếng ư ử. Tôi bón từng thìa cháo, đôi môi nhợt nhạt của thằng bé cứ khấp hờ hờ, hơi mở ra rồi lại mím vào. Một hồi, tôi cất bát cháo lên cái bàn, với cái khăn ướt lau tay cho nó. Mỗi lần chạm vào bàn tay nhỏ của thằng bé, tôi lại nhớ đến anh. Bất cứ cái gì trong căn nhà, trong cái khu phố nghèo này đều khiến tôi nhớ đến anh. Đôi khi, trong những giấc mơ ngắn và chập chờn tôi bắt gặp hình bóng anh đứng dưới giàn hoa tigôn. Những cánh hoa nhỏ bé rắc trên mái tóc, trên bờ vai, nụ cười của anh. Rồi, đôi lúc có cả anh nằm trên cái giường gỗ mỗi lần trở mình lại kêu cọt kẹt, quay lưng lại với tôi, lạnh nhạt. Đó là khi quan hệ của chúng tôi trong tình trạng xấu nhất, khi anh đang mãi mê cùng những niềm vui của riêng mình. Hồi chưa quen anh, tôi luôn nghĩ mình là một kẻ cứng rắn, vậy mà cuối cùng lại thành một người lụy tình. Tôi không muốn nhắc đến sáu tháng cuối cùng của anh và tôi, càng chẳng tin đó là cuối cùng. Rồi một ngày nào đó, có thể chỉ là ngày mai hay mười năm sau, anh sẽ quay lại thì sao. Có những điều con người chẳng thể nào thoát ra nổi, vĩnh viễn như thế. Thằng bé lại ho, rồi nó bắt đầu ho dữ hơn, sặc sụa. Tôi vuốt ngực nó, như một cái phản ứng bình thường. Không thể nói dối là tôi yêu nó, đúng vậy, chỉ là một nghĩa vụ, phải làm và sẽ làm mà thôi. Ánh mắt đen của thằng bé nhìn tôi, có cái gì đó sao, không thể nào, nó là một kẻ bại não, không thể.

Thấy thằng bé thêm thiếp ngủ, tôi đứng lên, đi ra bên ngoài mua cái bánh mì về ăn, món cháo ngán lắm rồi. Con đường trơn ướt, bên vỉa hè còn vài bọc rác, lá cây nát bươm. Vài người phụ nữ tùm lại bàn tán điều gì đó, xôn xao vui vẻ, vậy đó, họ nhàn rồi quá sao, chính ra

là cuộc đời này cho họ thế. Chán ngán lắm rồi, cho mãi rồi liệu có nhận được cái gì không. Đời bạc hay phận bạc, suy cho cùng cũng chỉ là một. Liệu còn có thể tiếp tục được mãi không, tôi đã chán cái sự chờ đợi này rồi, dường như cái cảm giác ấy đang dần lan rộng trên thân xác trơ trụi này. Trong căn nhà nhỏ, cái nơi từng được tôi coi là bình yên ấy có cái gì dành cho mình không. Đứa con, thật ra trên danh nghĩa, nó vốn chẳng tồn tại, cũng chẳng có tên. Anh quát và bảo, nó vốn chẳng cần giấy khai sinh. Tôi biết anh trốn tránh sự thật, anh không muốn thừa nhận mình có một đứa con trai bại não. Tôi đã từng có ý định tự mình đi làm giấy khai sinh, nhưng đến nơi, lại chẳng biết điền tên là gì. Thế là tôi về, bảo rằng mai sẽ đến nhưng đó chính là cái ngày anh ra đi, ra đi cho đến tận giờ. Có một tờ giấy nhỏ đề được hai chữ "Xin lỗi". Tại sao nhỉ? Lúc ấy, tôi vẫn chưa kịp hiểu, cứ chờ mãi, cho rằng anh chỉ đi đâu đó. Nhưng một tuần, hai tuần...một năm...năm năm. Thời gian trong khu phố này trôi qua chậm chạp hay là do tôi. Mà cũng có thể là vì tiếng khóc dai dẳng của đứa trẻ đêm đêm. Cho đến tận giờ, thằng bé vẫn không có giấy khai sinh. Thỉnh thoảng, tôi cũng ngượng ngập khi nhìn vào khuôn mặt ngơ dại của nó, nhưng chỉ một thoáng rồi cảm giác ấy lại nhường chỗ cho những lo toan về tiền thuốc, tiền sinh hoạt...Cái này đến rồi cuốn đi theo cái kia. Nhưng tình cảm của tôi với anh thì nằm ngoài cái quy luật ấy, không phải không hận, chỉ có điều yêu nhiều hơn mà thôi.

Gia đình hàng xóm kéo tôi lại tíu tít khoe cái bếp ga vừa mua được giá rẻ của một tên bán hàng rong. Họ cười nói, chỉ tay trên cái bếp đặt trước cửa nhà để ngắm nghía. Hạnh phúc của họ đơn giản quá, nhưng chính tôi lại không có cái điều đơn giản ấy. Cuộc sống cứ trôi qua vậy, chấp nhận số phận, cam chịu. Sống của tôi suy cho cùng cũng chỉ là đang tồn tại. Gió thổi lướt bên mang tai, tiếng lá cây xào xạc sau cơn mưa.

Ngày 3/7/02, tôi đã không còn là tôi, cái nơi bình yên đọng đầy hạnh phúc của mình cũng vỡ nát theo. Tôi không bao giờ quên ngày hôm ấy, liệu có mấy ai quên được không. Tôi tỉnh dậy trong ánh nắng mỏng manh hắt qua khe cửa sổ, mỏng manh giống như sợi dây số phận của con người vậy, vô hình, và cũng chẳng nắm bắt được.

Thằng bé nhắm mắt, khuôn mặt ngây dại, gò má xanh xao, bàn tay co quắp ấy nắm chặt lấy áo tôi. Thỉnh thoảng, nó cũng có những hành động bình thường giống như bao đứa bé khác, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Trí não của nó hoàn toàn không bình thường, nửa thân dưới gần như liệt hẳn. Cuộc đời khắc nghiệt, trời cho ta được cái này thì mất cái kia. Nhưng, tôi khẽ thở dài, thằng bé này liệu có được cái gì không? Rồi tôi lại cười, tự thấy mình ngớ ngẩn, tại sao lại nghĩ nhiều đến thế, vì hôm nay là sinh nhật năm tuổi của nó sao, 3/7/07. Chẳng qua tôi lại nghĩ về cái ngày định mệnh của mình hôm đó mà thôi. Tôi chỉ là một con người ích kỷ, nhẩn tâm, chìm đắm trong những lo toan mưu cầu. Trái tim nhuốm bẩn, thân xác héo nát, liệu còn được gì không? Tôi lặng im, trở mình ngấm khuôn mặt của thằng bé trong giấc ngủ, đôi môi nó chúm chím một cách ngây ngô. Hồi tôi còn bé, ngồi trên ghế nhà trường, có những điều đã được học nát sách, giả như đi qua rồi ta mới biết yêu thêm. Tuy nhiên, mấy cái thứ nhân nghĩa ấy, đem ra ngoài đời khó mà sống được. Tôi giơ tay lên vuốt má thằng bé, hơi xốn xang, rồi lại cảm thấy mình khổ nạn quá, làm mẹ mà đã có mấy lần tử tế với con. Kiếp người này nó cứ vậy mãi sao?

Tôi gượng ngồi dậy, cảm thấy mệt mỏi, miệng đắng chát, nhìn xuống đôi bàn tay xương xươg thô ráp của mình càng thêm khó chịu. Cái giường lại kêu cọt kẹt, thằng bé hơi rướn người, tay vẫn bấu chặt vào gấu áo tôi. Có cái gì đó sao, hay nó cũng cảm thấy mình lớn hơn sao. Tôi định gạt tay nó ra, như mọi khi nhưng rồi lại buông xuống. Mất mát gì đâu! Ánh nắng len lỏi qua các khe nút trên cánh cửa gỗ, cái màu nhạt nhòa của một sớm tinh mơ. Vài tiếng động cạch cạch của nhà hàng xóm, lẫn khuất trong đấy là những tiếng chim, ríu rít một âm sắc buồn cười. Thỉnh thoảng, vào những dịp lễ tết đặc biệt, tôi mới mở cánh cửa sổ để lau qua, còn lại nó cứ khép im lìm suốt. Tại sao phải mở ra? Tôi không thích ánh nắng cứ hắt thẳng vào nhà mình, làn gió cứ thi nhau thổi dịu qua những bức tường ẩm mốc ấy, càng không muốn ngắm nhìn cái thế giới chung quanh. Có điều gì để nhớ, để thương, để vẫn vương trong lòng...? Là những thứ nhạt nhẽo xung quanh sao, không thể. Là những cơn mưa buốt lạnh khiến người ta vui mà cũng buồn, để rồi khóc theo mưa, không chắc lắm. Là anh sao, yêu và hận, cũng chỉ vì tình mà thôi, có thể mà cũng không thể... Hay là đứa trẻ với khuôn mặt ngơ ngác, đôi mắt đờ đẫn, suốt ngày nằm trên giường? Tôi run lên, ngón tay bấu chặt vào tấm

chăm mòng. Có tiếng cửa mình, rất khẽ, thẳng bé tỉnh giấc. Ánh mắt nó nhìn tôi, mờ đục. Thằng bé nhìn lên đối diện với tôi, giơ tay, lạng quạng chỉ về cái cửa sổ, cất tiếng rên ư ử nghe đến mà sợ. Tại sao lại sợ, phải là thương xót chứ, tôi không biết nữa, có nhiều thứ quá mà. Nó vẫn cứ giơ tay chỉ, đôi môi hơi bĩu ra. Lần đầu tiên, tôi đối mặt với nó, vào một buổi sáng sớm, dành chút thời gian để.., tôi khế nuốt nước bọt, để ở bên cạnh khi nó thức giấc. Thằng bé chống tay xuống giường cố làm một điều gì đó, khó nhọc và gượng gạo. Tôi run run đẩy cái cửa sổ ra, có vẻ đứa trẻ muốn thế. Cánh cửa gỗ đã bị một găm lung tung khép lại bao lâu nay lại được từ từ mở ra liên kêu lên vài tiếng, cọt kẹt, chẳng biết là phản đối hay đồng tình nữa.

Bên ngoài với nắng, với mây, với bầu trời xanh...!

Đi tìm chốn bình yên

Chương VIII **Màu của gió**

Nắng! Gió! Mây!

Những điều ấy vốn chẳng lạ lòng gì với tôi, đôi khi còn cảm thấy nhạt nhẽo nhưng với thằng bé lại khác. Nó chỉ được bắt gặp vài lần, trong những lúc hiếm hoi tôi mở cánh cửa sổ. Một sáng sớm tinh mơ với ánh nắng nhạt đang khiêu vũ trên tán cây xao động, làn gió dịu mát thì có lẽ là chưa hề. Tôi chờ người đi, cảm thấy tủi hổ nhưng cũng nhận rõ tim đang đập thật nhanh, đã lâu lắm rồi mới lại có cái cảm giác như vậy. Khe khẽ với đời, chẳng mấy lúc nhìn lại những điều xung quanh. Thằng bé giật áo tôi, nhẹ nhàng. Ánh mắt của nó liếc nhìn về phía bầu trời xanh trong vắt rồi thật khẽ, quay sang phía tôi. Một thoáng lướt qua rất nhanh, choáng ngợp. Tôi không biết phải nói như thế nào nữa, nhanh quá nhưng chắc chắn đã xảy ra. Thằng bé cười, ngây thơ, đôi mắt hơi nheo lại chứ không mê đại như mọi khi. Và nó nói, thoảng trong gió, dường như hòa vào với cả tiếng xào xạc

của những chiếc lá. Hai tiếng... không rõ nữa, nó gọi tôi, a a hai tiếng. Nhưng tại sao, hình như gió lặng thổi qua, át đi mất rồi. Thân xác người mục rữa nên đôi tai đã chẳng nghe thấy rõ ràng. Nước mắt tôi rơi, đứa bé đó, tôi chưa một lần gọi nó bằng con. Và rồi, nó giơ tay lên, xoa xoa gò má rồi. Mặn đắng, chát quá. Nhói đau, đau quá. Mắt ướt đẫm. Nhưng lại cảm thấy hạnh phúc. Cảm giác này là gì đây, đã bao lâu rồi mới có được cảm giác này. Tôi từng là người phụ nữ được anh yêu thương. Nhưng... tôi cũng là người mẹ của đứa con đang nằm đây. Có những điều tôi đã quên mất. Tại sao cứ phải tự làm khổ mình như thế. Tôi chưa chết cơ mà, cuộc đời chưa cho dừng lại. Ép buộc tâm hồn là điều cấm kỵ, biết nhưng vẫn cố làm. Những gì đã qua thì cứ cho qua đi, có nhiều điều vẫn chưa đến. Tôi biết, nhưng để làm được đâu phải là dễ. Đứa bé vẫn nằm im, cái ngón tay co quắp ấy nép vào trong tay tôi. Nụ cười. Nước mắt.

Cơn gió nhẹ lùa qua ô cửa sổ, hắt vào mặt tôi. Bao năm qua, sao gió lại khác biệt đến thế?

Tôi tự cắn vào tay mình, để ngăn điều gì đó. Chính bản thân cũng không rõ nữa. Có quá nhiều điều đã chối bỏ suốt cả quãng thời gian. Chỉ cảm thấy má đã ướt đẫm, mặn chát tự trên bờ môi. Năm năm trước, nước mắt tôi tưởng chừng đã cạn hết vì một người đàn ông. Cũng ngày đầy của năm năm sau, tôi lại khóc, vì con của người đàn ông ấy... Và cũng là con mình. Tôi đã làm vợ anh hai năm. Còn năm năm ở bên trông nom, chăm sóc cho đứa trẻ tưởng chừng như suốt đời chỉ bất động trên chiếc giường.

Tôi khóc chỉ vì những hành động rất đơn giản so với một đứa trẻ con bình thường với mẹ mình. Tuy nhiên, nó đã nằm trên giường với cái miệng há hốc dải dớt và bàn tay quơ quào lung tung. Vậy mà giờ đây... Có lẽ, cả cuộc đời này, mẹ mới là người thương nhất chứ không phải là con. Tôi đã chậm chậm cúi đầu xuống và nói với đứa bé ấy như thế. Liệu nó có nghe và hiểu không. Tôi không biết, gió đang ngân lên, vô tận.

Gió mang màu gì...?

Tôi lấy tờ giấy được cất kĩ trong chiếc hòm sắt ở đầu giường ra. Ngồi thơ thẩn trên bàn, tôi nhìn ngắm vào tờ giấy in bóng hình cổ nhân, người đã từng khiến tôi vô cùng xúc động khi gọi hai tiếng “vợ yêu”. Nhưng cũng chính anh, đã dễ dàng buông tay từ bỏ. Tôi chưa bao giờ dám nghĩ về điều mình đang làm, chưa một lần. Có quá nông nổi không?!

Những mảnh vụn của tờ giấy rơi lả tả trước mặt tôi, rồi đáp xuống đất một cách ngây dại. Có một mảnh xem chừng nguyên vẹn nhất, đề bốn chữ “Đăng kí kết hôn”, bên dưới là tên tôi. Tên anh có lẽ nằm trong một mẫu vụn nào đó. Cuộc đời tôi đã trôi qua, anh cũng đã đi qua. Bước trên tuyết, sẽ hằn vết chân, nhưng rồi cũng sẽ lấp đầy. Ký ức con người có trở nên như vậy hay không. Tôi sẽ chẳng quên đi anh, dù năm nay qua năm khác, dù có xé bỏ tờ giấy ấy hay không. Chỉ có điều...

Lặng lặng đứng dậy, tôi khẽ thở hắt ra. Mắt ướn nhưng môi lại cười. Trên chiếc giường bên trong, khuất sau tấm màn, tiếng thở đều đều.

Gió mang màu tự do!

Đi tìm chốn bình yên

Chương IX **Khúc nhạc mùa đông**

Trải qua một mùa hạ, vào thu rồi sang đông, trong những ngày lạnh lẽo với lớp sương mù dày đặc quấn thành những dải lững lờ, tôi đã đi qua những việc mãi không quên được. Tiết trời rét ngọt, những cơn gió gào rít từng hồi qua ô cửa hay cái mái xập xệ. Thằng bé không thích mùa đông, dễ lên cơn hơn. Mỗi lần như thế, mặt nó tím tái, co rúm lại. Hay tay quơ quào loạn xạ và chân thì đạp vào thành giường.

Tôi giữ tay thẳng bé, luồn ngón úp vào miệng nó, đè lên lưỡi. Mong chóng dịu đi những khổ đau mà đứa bé đang trải qua. Có một lần, tôi đã lôi chiếc harmonica ra thổi dỗ dành thẳng bé. Là anh đã dạy tôi, từ hồi vẫn còn yêu nhau say đắm, chìm giữa men tình. Năm năm, những thứ anh để lại, tôi đã cất kỹ, giờ thì thấy vô ích quá. Tôi gần như quên hết, cũng chẳng nhớ được bản nào trọn vẹn. Có điều đứa bé thích lắm., nó dường như rất đề tâm đến tiếng harmonica, nhận ra những giai điệu khác nhau. Mỗi tối, khi các nhà khác đã đi ngủ, chập chờn trước ngõ một ánh đèn nhỏ, trong căn nhà của tôi vẫn cất lên tiếng harmonica. Có hai bản tôi nhớ nhất, đó là "Châm ngôn tình yêu" và "Silent night". Tuy nhiên, tôi đã không thổi hai bản ấy. Ngày xưa, khi mới đến đây, vì không có dương cầm nên anh đã mua cây harmonica thổi cho đỡ buồn chán. Đó là hai ca khúc mà anh hay thổi cho tôi nghe nhất. Vợ yêu, anh chỉ thổi hai bản này cho riêng em thôi, anh vừa ôm eo tôi vừa cười, cọ cằm lên mái tóc. Tôi nhéo mũi đáp trả anh.

Giờ đây, mỗi lần thổi một điệu harmonica, lắng nghe những thanh âm đang quyện lấy nhau, tôi chỉ cảm thấy buồn cười. Tôi không quên anh, vĩnh viễn không quên được người đàn ông đã nắm tay mình trong cả một quãng thời gian và tưởng như sẽ đi đến hết cuộc đời. Có điều, tơ hồng còn đứt hổng chỉ một cái nắm tay. Tuột mất bàn tay của người cũng là điều rất dễ dàng. Tôi chẳng qua đã không muốn tự trói buộc mình với anh nữa mà thôi.

Đứa bé cự mình rên khế, vời tay ra trước. Tôi đặt cây harmonica xuống bàn, đỡ nó dậy. Lấy cốc nước nâng lên cằm cho thẳng bé hớp một ngụm nhỏ. Chậm chạp, tôi từ từ giúp nó đặt người xuống. Bác sĩ từng bảo một đứa trẻ bại não sống được đến giờ đã là một kì tích rồi. Tôi cũng chả biết nữa! Đời người mà, đâu phải cái gì cũng có thể dự đoán trước được. Như chuyện của tôi ngày ấy...

Ngủ đi con, tôi xoa đầu đứa bé mỉm cười. Ngón út của tôi nằm gọn lỏn trong bàn tay bé nhỏ của con trai mình, chợt cảm thấy ấm áp. Gió vẫn rít qua ô cửa sổ, cái cột chống tường như sắp đổ sập xuống trong giấc ngủ mộng mị của tôi.

Tiếp đến là câu chuyện của một người phụ nữ điên. À ta điên thật đấy, những người trong xóm kháo với nhau như thế và cấm lũ trẻ không được lại gần hay trêu chọc. Ở khu phố này, mỗi người đều có những việc phải lo, vì thế họ đều chẳng muốn dính dáng vào người

đàn bà ấy, tôi cũng vậy. Chỉ có vài lần, bà ta đi lướt qua bên kia đường, tóc tai rũ rượi, những lọn bẩn thủ ấy xoắn lại với nhau., nhếch nhác và cảm giác như xác thịt trên người đang rữa ra từng mảng bốc mùi. Mỗi buổi sớm, trong làn sương mờ ảo và lạnh thấu da thịt, người phụ nữ mặc chiếc áo sơ mi nam rộng thùng thình chẳng nhận ra là màu gì nữa đi khắp khu phố. Cô ta lân la khắp nơi, thỉnh thoảng dừng lại nhìn quanh quẩn vào mấy nhà như kiểu tìm kiếm một điều gì đó, đôi khi lại cười hỉ hả rồi ư ư điều gì đó không rõ tiếng.

Cuối cùng tôi cũng biết cô ta đi tìm điều gì ở khu phố này, là chính tôi!

Đôi mắt ấy nhìn tôi, thăm qua sắc u ám. Và cô ta bấu lấy tay tôi, rất chặt. Người phụ nữ điên ấy đã đi tìm tôi, chờ tôi rất lâu để trao một mảnh giấy. Nó được gấp rất cẩn thận, cất kĩ trong cái bì mà cô hay đeo quanh vai, một tờ giấy báo...

Tôi run sợ gạt tay người phụ nữ ấy ra, nhưng cô ta vẫn níu lấy áo tôi, môi mím chặt và như đang ư ử gì đó không nói ra được. Tôi muốn bỏ chạy, muốn hét lên mà không được. Cô ta đang cấu chặt vào tay tôi, mùi nồng nặc xộc thẳng vào mũi. Vài người hàng xóm nhìn cảnh ấy trên đường ngạc nhiên, họ đứng xầm xì ngạc nhiên. Tôi dùng hết sức đẩy người điên ấy ra rồi bỏ chạy thẳng về nhà, cảm giác muốn nôn hết ra mà không được, lợm lợm nơi cổ họng. Sau tai để lại những tiếng rên la của ả kia. Đúng là điên mà, tôi chửi rồi lại cắn cùi chạy. Chân run như sắp khụy xuống đến nơi.

Về đến nhà, việc đầu tiên, tôi xốc hần nước lên mặt, tựa vào tường thở hắt ra. Cảm giác những tiếng í ới của người phụ nữ điên ấy, tiếng xầm xì của những kẻ khác vẫn còn vang đâu đây. Từng giọt nước lạnh giữa đông chảy trên mặt, tôi mới cảm thấy bình tĩnh hơn chút. Thằng bé nằm trong nhà, nhìn tôi trân trân, đôi mắt ráo hoảnh, sắc đen và ngây dại...

Cô ta lại tiếp tục đi tìm tôi, như thể một việc bắt buộc hay là một điều hấp dẫn. Tôi đang nói đến người phụ nữ điên ấy chứ ngoài ai khác đâu, quãng thời gian ấy luôn khiến tâm trí có chút hoảng sợ. Đó là vào cuối mùa đông rồi, thời tiết cũng đã khá hơn chút. Tôi dành nhiều thời gian hơn để thổi harmonica, đôi lúc cao hứng nhớ lại vài bài thiếu nhi nào đó. Mọi người bảo tôi suốt ngày ở trong nhà, tránh mặt người điên đi rồi tình hình sẽ khá hơn. Quả là tôi đã làm vậy nhưng cũng không có tiến triển gì. Cuối cùng thì phải đối mặt với nó

thôi, tôi đã quyết, giống như buổi sớm mà tôi đã khóc vì đứa con mình sinh ra.

Tại sao cô lại như thế, tôi đứng cách xa người phụ nữ điên cả thước và hỏi, cô mình trong tấm áo khoác, gió lùa qua mái tóc ngắn. Đôi mắt cô rục lên, dường như đã mong chờ điều này từ lâu lắm rồi. Nhưng rồi lại cup mắt, nhìn xuống đất, hai chân di di. Sau đó một lúc, rất lâu, tôi muốn quay lưng bỏ về thì cô ta nín áo, tần ngần đưa ra một tờ giấy báo. Vẫn là tờ giấy lần trước, tôi chần chừ nhận lấy nó, tự nhiên cảm thấy như vừa bị ai đó siết mạnh. Là anh...?

Đi tìm chốn bình yên

Chương X Silent...

Hóa ra anh đã trở thành một nghệ sĩ piano nổi tiếng, đúng như cái ước nguyện thuở nào đó. Có điều, giờ anh đã không còn là chàng trai năm xưa tôi gặp ngày mưa qua ô cửa sổ, càng không thể nào là người chồng đã dẫn tôi bỏ xa Hà thành. Tôi nhìn tấm ảnh của anh trên trang báo, có hơi cũ một chút nhưng vẫn nhận ra, thậm chí một chút xa lạ. Đôi mắt tôi lướt qua, như ngẫu nhiên từng chữ trên mảnh báo. Bất giác, muốn trào dâng, muốn òa lên tức tưởi. Nhưng không, tôi lẳng lặng gấp tờ báo vào. Anh sắp ra nước ngoài tu nghiệp, đương nhiên không phải riêng mình. Đó là cơ hội do một nữ minh tinh nào đó mê đắm anh mang lại. Và đương nhiên, kẻ say mê dương cầm ấy đã chấp thuận, như ngày anh bỏ tôi mà đi. Vậy còn nữ chủ quán bar năm xưa... tôi nhìn người điên trước mặt. Cô ta vẫn cầm cúi xuống mặt đất, người nhem nhuốc, áo sơ mi nam mọi khi đã rách một mảng rộng để lộ chiếc áo thun bó sát người bên trong. Sao lại không sớm nhận ra chứ, tôi cười nhạt, cảm thấy như viền môi thô ráp của mình chỉ đang khẽ nhếch lên.

Người phụ nữ điên ấy năm xưa vốn ra vẻ lắm, đã tìm tôi mà chửi tận mắt cơ đấy. Còn bây giờ... Tôi chợt muốn cười thật lớn, thật lớn giữa tiết trời buốt giá. Giờ đây, cô ta cũng bị anh vứt bỏ vậy sao. Làn da nhem nhuốc những vết bẩn không che giấu được sự ngượng ngùng.

Nếu năm xưa... nhưng rồi tôi chợt lắc đầu, xua đi cái suy nghĩ ám ảnh ấy.

Cuộc đời vốn không có sự lựa chọn thứ hai!

Cô ta ngược mặt lên, hơi thở nặng nề, khò khè, lặn đặt đưa cho tôi hai chiếc phong bì, được giữ cẩn thận trong túi giấy bóng kính. Tôi nhìn lại, có chút dò xét. Dường như người phụ nữ ấy hiểu, cô ta dí mạnh vào tay tôi rồi bỏ đi. Dáng khuất dần sau những bức tường rêu mốc, tiếng dép loẹt quẹt trên mặt đường. Tôi đứng lặng đấy, nghe gió lùa bên tai, những thanh âm vi vút đứt quãng. Hôm ấy trời không mưa, hừng nắng nhạt. Mùa đông đã sắp trôi qua thật rồi.

Đó là lần cuối tôi nhìn thấy người phụ nữ điên ấy lảng vảng ở khu phố nghèo. Những người trong xóm, kháo nhau ầm ĩ chắc ả chết mất xác ở đâu đó rồi. Họ cười nói coi như đấy là chuyện vui, lũ trẻ con lại được ra ngoài đường tự do chơi đùa hơn. Chỉ có mình căn nhà của tôi, vẫn bình thường trầm mặc như mọi khi, thì thoảng lại cất lên những giai điệu harmonica.

Riêng chiếc phong bì, tôi vẫn để nguyên trong ngăn kéo. Cũng chẳng rõ nguyên do là vì đâu. Tuy nhiên, mọi việc không giữ được lâu, cho đến một ngày...

Người ta tìm thấy xác người phụ nữ điên trong giếng nước nguồn cuối phố. Điều ấy khiến cho cả xóm trở nên náo loạn. Ngày họ đưa xác cô ta đi, tôi ở trong nhà, đóng chặt cửa. Thằng bé nằm gọn trong tay tôi, ngủ ngon lành. Đã lâu lắm rồi nó mới ngủ say giấc như vậy. Ấu cũng là một điều tốt. Một phong bì đã bị tôi bóc ra, mấy tờ giấy thếp vàng ngả màu, nắn nót những khuôn nhạc.

Nét chữ nghiêng nghiêng, là của anh, có điều để tặng người khác, tên cô ta. Bản phổ bài "Châm ngôn tình yêu" dành cho piano. Tôi ghi chặt tay, cảm thấy má nóng bỏng. Không hiểu rằng những câu anh nói năm xưa với tôi, giờ đã tặng riêng cho biết bao nhiêu người. Có tiếng cười khan, khô khốc.

Có lẽ kiếp trước, cả tôi và người phụ nữ điên ấy đều đã nợ anh. Còn anh đã nợ ai, những bản nhạc du dương hay thành công tên tuổi, hư danh sau tấm rèm nhung, hoặc giả như một người nào đó. Rồi cũng sẽ đến ngày trả nợ giống tôi và cô ta mà thôi. Bao giờ đi hết một

mệnh người, anh sẽ nghĩ về những chuyện đã qua chứ? Tôi nhắm nghiền mắt, nếu kiếp sau duyên trời định tái ngộ cùng ai, cũng xin đừng là anh, người đàn ông mà tôi trọn đời này yêu thương. Nước mắt tôi đã chảy, ướt đầm phong thư còn lại. Có lẽ là nét chữ của người phụ nữ điên ấy, nó mềm và thanh thoát hơn. Kẻ từng là đối thủ của tôi, giờ lại gửi thư sao. Thật nực cười, nhưng đời lại lắm chuyện nực cười như vậy đấy. Và nếu bạn đọc được cái bức thư ấy, sẽ còn thấy nực cười hơn. Ha, tôi bật cười thành tiếng, nhưng lại cảm giác như nó tắt nghẹn ở cổ họng, phát ra thành tiếng nấc. Cứ thế, tôi ghì chặt bức thư mà khóc. Đời đúng là nực cười, đúng là...
Thằng bé cựa mình tỉnh giấc, đôi mắt nhìn tôi ngơ ngác. Và bất giác, hai bàn tay bé bỏng ấy găng sức vuốt lên má tôi. Ấm áp và nhỏ bé. Rồi nó cười, nghe cả mấy răng sún. Nước mắt ướt gò má, tôi siết chặt con vào người mình. Có tiếng nấc, rất khẽ. Là của tôi. Không gian tĩnh lặng, dường như cơn gió ngoài trời cũng đã ngừng.
Đêm ấy, tôi đã thổi harmonica bài "Silent night". Tại sao vậy nhỉ, tôi cũng không rõ nữa. Thằng bé nhìn tôi, và đáp lại nó, tôi cười thật nhẹ. Silent...

*Tôi sẽ không xin lỗi vì chuyện ngày ấy, không hối tiếc. Có điều lại thua cuộc một cách thảm hại.
Hãy nhớ rằng thằng bé là con của cô, con của cô. Thật hạnh phúc!*

Bức thư chỉ vồn vện hai dòng lại lấy đi của tôi biết bao nước mắt. Trời sắp vào hè rồi, tôi ôm đứa con trong tay, khẽ thì thầm và chìm vào giấc ngủ. Ngày mai lại có việc mới!

Đi tìm chốn bình yên

Chương XI Đường về ngày mưa.

Tôi đứng trước cửa Ủy ban nhân dân phường, một lúc lâu. Cho đến khi một người phụ nữ chuẩn bị dắt xe đi vào, chị nhìn thấy dáng tần ngần của tôi, rồi bảo, cô có việc gì à? Gió thổi tung những sợi tóc lòa

xòa, mặt tôi điềm tĩnh như nước hồ không chút gợn sóng vậy. Tôi theo chị ấy vào bên trong.

Một người phụ nữ thiếu sót ba mươi một tuổi như tôi không biết phải bắt đầu như nào. Nói về đứa con trai bị bại não thì khốn khó lắm sao. Không, là vì tôi không biết phải nói về bản thân và những việc mình làm suốt năm năm qua như thế nào, bằng thái độ gì.

Người trực ở Ủy ban nhìn tôi một lúc lâu, hơi ngờ ngàng, sao giờ chị mới đến làm giấy khai sinh cho bé. Tôi không đáp, lẳng lặng cầm bút đề nắn nót từng chữ vào tờ giấy trước mặt. Cảm giác như nét chữ đang đổ nghiêng xuống, một cách khờ khạo.

Khi ra về, cầm trên tay tờ giấy, tôi mỉm cười khách khí chào người phụ nữ đã giúp mình. Có con là điều hạnh phúc đấy, chị nói với theo. Tôi không biết điều đó có phải là hạnh phúc nữa không. Có lẽ mình đã làm đúng, có lẽ thôi, cuộc đời tôi liệu có điều gì chắc chắn không. Tôi lại nghĩ đến anh, người đàn ông trải dài trong hai chữ “cuộc đời” của tôi. Nhưng băng quơ vụt qua thôi, như ảo ảnh vậy. Ở đây, không ai hỏi tôi từ đâu tới, hay sẽ về đâu. Mọi chuyện cứ thế mà trôi qua. Có điều, tất cả giờ đã khác xưa!

Mắt tôi nhắm nghiền, bên tai là những thanh âm ồn ào, sôi động của một cuộc sống xáo trộn. Từng giọt mưa nhỏ xuống hiên nhà, đều đều. Trời lại mưa, tôi khẽ nói, bung dù đi từng bước trên vỉa hè.

Ngày mưa nhưng không có tiếng thở dài đến xao lòng...

Đứa bé theo họ tôi, tên Huy, đệm giữa là chữ An. Khi đặt bút viết, tôi cũng không hiểu tại sao lại lấy tên đó. Có cần phải suy nghĩ không, đưa ra cho kì được một câu trả lời đích xác. Tôi nghe gió thổi lao xao bên tai, co mình lại vì cảm giác lạnh lạnh của hạt nước mưa. An Huy...

Lúc ấy, thực sự, tôi đã cảm thấy rất ấm áp, chỉ muốn găng về nhà thật nhanh. Tuy rằng chỉ có lúc ấy mà thôi!

Tôi đã từng đọc một cuốn tự truyện, trong đó có câu nói “Ai cũng có cơ hội làm lại cuộc đời, thế giới này sẽ không bao giờ để người nào đó biến mất vô ích, duyên số rồi sẽ lại đến”. Bạn tin vào câu nói ấy không? Đáng lẽ tôi không nên cho phép bản thân mình bắt đầu lại, cứ lững chững vực thẳm sâu hút ấy, biết đâu sẽ tốt hơn. Vậy đấy, tôi cười nhạt. Tất cả đều đã đặt một dấu chấm kết thúc, ngay từ khi tôi bước chân ra khỏi ngôi nhà. Một khoảng thời gian mà tôi cho rằng ít ỏi, không đủ để xảy ra chuyện gì. Tuy nhiên, thoáng chốc ấy, có thể

làm nên tất cả. Năm xưa, chiếc xe lướt phải người và ngã xuống mặt đường ướt nhem nước mưa và xác lá rơi, tôi bị đẩy vào đường cùng. Còn ngày hôm nay, một lần nữa, tôi mất hết toàn bộ.

Không gian chìm trong tiếng mưa rả rích, mùi đất ẩm nồng. Không còn cách khu phố trọ ấy bao xa nữa, trời mưa dày hơn. Chiếc ô trên tay ngược chiều gió, cảm thấy thật nặng nề, tôi bước vội vàng trên con đường trơn. Đầu óc vẫn đang vẩn vơ về đứa bé, nếu nó hiểu một chút, dù một chút thôi liệu có vui không. Là do tôi quá khờ dại hay sự việc trên đời đến quá nhanh, mình không đoán trước được.

Tiếng động nổ ra, phá tan tất cả, xé toạc cả không gian lẫn thời gian. Tôi choáng váng vì áp lực, ngã xuống mặt đường. Túi xách bật tung tóe, lem vết bẩn. Tự nhiên, tôi khẽ rùng mình, cảm thấy cơn lạnh lan tỏa từ sâu thẳm bên trong lên đến những ngón tay, ngón chân và cả gương mặt ướt sũng nước. Trong tức khắc, theo bản năng, tôi chạy vội vàng về nhà, hai tay ôm lấy bụng đang đau quặn lên. Bên tai đầy những tiếng xôn xao, bóng người chen chúc và hỗn loạn. Những thanh âm cao chói của một giọng nữ đang hét lên, gọi xe cấp cứu ngay, cảnh sát nữa. Hỗn loạn, cả một vùng hỗn loạn chìm trong cơn mưa. Những hạt nước hắt mạnh vào mặt, nhật nhòa quá, mờ dần đi! Bốn căn nhà sập xệ liền nhau, màu ve cũ kĩ, mái ngói dột, nền thấp và bức tường chống chọi yếu ớt, giờ đã thành bình địa. Chẳng có gì trước mắt tôi ngoại trừ một đồng đồ nát.

Tôi nghe chính mình đang hét, át đi cả tiếng mưa và những bước chân người nặng nề dội lại. Đứa bé, con tôi, An Huy, nó vẫn ở trong ngôi nhà đấy. Tôi thấy đôi chân è oặt của mình đang chạy, hai tay quơ quào, cuống điên. Cả thân xác mềm nhũn bị đẩy ra, níu kéo. Những bàn tay ngăn lại, giọng nói khô khốc, không thành tiếng bên tai. Những viên gạch ngổ ngang trên mặt đường. Sắc màu hỗn loạn chèn lên màn mưa trắng xóa. Tiếng còi xe cứu thương, xe cảnh sát, rít lên từng hồi. Con tôi đâu, con tôi đâu, tôi muốn gọi mà không cất thành tiếng được. Chỉ cảm thấy mưa đang cuốn mình đi trong dòng nước tuôn xuống trắng xóa.

Hình ảnh cuối cùng còn lưu lại trong kí ức tôi là cánh cửa sổ ngập dưới nắng sớm, tràn gió mát. Ngay bên cạnh đấy... nụ cười thoảng trong màu vàng nhạt của ánh nắng...

An Huy, vầng sáng bình yên.
Nơi nào...

Đi tìm chốn bình yên

Chương Kết Đi tìm chốn bình yên

“...Bếp gas không rõ xuất xứ đã dẫn đến một vụ nổ lớn ở khu phố nghèo. Bốn căn nhà trọ sát vách cùng sụp đổ hoàn toàn làm chín người chết. Một người phụ nữ may mắn sống sót nhờ đi vắng, tuy nhiên, sau khi nhận được thi thể con trai năm tuổi, cô ấy đột ngột biến mất...”

Bản tin buổi trưa vẫn tiếp tục phát ra từ chiếc loa phát thanh gần công viên. Tôi cúi xuống, cầm chiếc khăn tay từ từ lau những vết thương trên gương mặt đứa bé, thật rắc rối con nhí. Gương mặt của nó đầy những vết xước, chân tay còn bầm dập nhiều hơn, trên ngực lấm vết máu. Mẹ xin lỗi, chắc là đau lắm, tôi bảo. Thằng bé không ngồi thẳng được, nên tôi phải dựng cho tựa vào gốc cây dừa. Những tán lá cao vươn rộng, xanh một màu. Tôi ngước lên, chỉ về phía bầu trời cao vợi với vợ qua tán lá dừa, nói vài câu. Có điều, con vẫn gục đầu xuống, im lìm ở chỗ cũ. Vết xước dài trên cánh tay đặt dẹo, làn da sao mà lạnh quá, tím ngắt. Tôi chỉnh lại cổ áo của đứa bé, vuốt nhẹ lên gò má, hàng mi. Hàng mi dài, cong vút mà sao nhắm nghiền, khép kín dường thế. Và tôi nghe thấy chính giọng mình đang vang lên, rất nhẹ trong làn gió, đều đều và như chẳng biết khi nào sẽ ngừng lại.

Tôi đã nói bao nhiêu, nói những gì. Chính tôi cũng không biết nữa. Nói như say, như mộng, môi cứ mấp máy không dứt. Trời đã xế bóng từ lâu rồi, nơi này chỉ có mình tôi và đứa con trai.

Mùi hôi thối từ da thịt nghiền nghiền, khiến tôi cảm thấy khó thở. Hay chỉ đơn thuần do cổ họng khát cháy mà ra, tay chân như thừa thãi vậy.

Tôi không cần soi gương nhưng cũng cảm thấy đôi mắt thâm quầng và sưng húp lên. Tôi không dám chớp mắt, như chỉ cần sến ra một

chút là sẽ mất đi đứa con. Vì thế, tôi đã cống thẳng bé đi suốt hai hôm nay, lén lút, sợ rằng kẻ khác biết được sẽ cướp đi mất. Tôi sợ lắm, có những điều, khi đối mặt mới nhận ra. Như tôi, đó là khi chẳng còn gì...

Tại sao con vẫn không tỉnh lại? Con hãy khóc đi, hãy quấy đạp hay la hét gì đó thuở còn bé cũng được. Như vậy sẽ tốt hơn, mẹ ghét sự im lặng. Ghét lắm! Tôi hét, giọng khản cả đi. Rồi lại bật cười, giữa bóng tối nhập nhoạng. Ngày xưa, tôi đã uất ức, đã căm ghét thẳng bé vì không bao giờ có được một giấc ngủ trọn vẹn. Còn bây giờ, càng không yên ổn. Tiếng cười lại vang hơn, khùng khục. Như âm thanh từ thanh quản của mình đang vỡ vụn ra.

Trời lặng gió, nhưng tôi lại thấy rùng mình. Đi thôi, chỗ nào không tốt cho sức khỏe của con, tôi bảo, xốc đứa bé lên lưng. Những bước chân lẫm lũi hằn trên mặt đất. Tôi bước đi, không rõ dọc xiên như thế nào. Chỉ cảm thấy như này tốt hơn là ngồi một chỗ đấy. Tôi bước mãi, mãi miết và nổi liền thành một vệt dài ngoằn ngoèo trên con đường đất.

Cả thẳng bé và tôi ngã ục xuống mặt đường. Đèn lấp loáng rọi vào, con đường dài, kéo mãi nơi đâu như con sông nước đen vậy. Con không muốn đi nữa sao, không muốn nữa sao, tôi hỏi, đầu gật gù. Bàn tay của nó nằm gọn lỏn trong tay tôi. Được, vậy chúng ta ở đây. Đèn hắt vào mặt đứa bé, ánh sáng hắt hiu. Tôi kéo con mình lại gần, ôm ngang ngực. Cứ như thế, thời gian sẽ không trôi qua. Chúng ta sẽ ở mãi bên nhau!

Chiếc xe ô tô lao trên mặt đường, đèn pha rọi sáng, đột ngột phanh gấp lại nhưng đã không kịp. Tiếng hét thất thanh có điều không phải từ người phụ nữ đang quỳ bên đứa con trai. Đôi môi nhợt nhạt của cô ta đang mím một nụ cười thì đúng hơn, ánh mắt từ từ nhắm lại.

Ngủ ngon nhé, mẹ yêu con, có tiếng thăm thì.

À ời, mẹ hát ru con...

Trên con đường như trái dài vô tận, có bóng người phụ nữ bỗng đứa trẻ đang đếm từng bước đi, xen lẫn tiếng cười khe khẽ, trong ngần.

Từ hai người tỏa ra những chùm sáng lung linh, dịu êm, ẩn hiện giữa màn đêm.

Họ mãi miết đi, đi mãi, về nơi ánh sáng hắt ra phía cuối con đường, rất xa.

Một chốn bình yên...

Nguồn: VNthuquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 16/11/2008 11:24:24 CH